

СЪДЕБНА ПРАКТИКА ПО ЗАКОНА ЗА АДВОКАТУРАТА

РЕШЕНИЕ № 294/28.07.2011 Г. ПО ГР.Д. № 1968/2010 Г. НА ВКС, IV Г.О.

Отписването на адвокат по реда на чл. 22, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата е пряка последица от влизането в сила на решение на дисциплинарния съд, с което е наложено наказание „лишаване от право да се упражнява адвокатската професия“. След влизане в сила на решението на Висшия дисциплинарен съд не могат да бъдат разглеждани доводи за евентуалните му пороци.

Влезлите в сила решения на дисциплинарния съд не подлежат на възобновяване по реда на глава XXXIII от НПК.

Чл. 22, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата

Чл. 139, ал. 6 от Закона за адвокатурата

Докладчик: съдия Мими Фурнаджиева

Производството е по реда на чл. 22, ал. 3 във вр. с чл. 7, ал. 5 от Закона за адвокатурата (ЗА). Образовано е по жалбата на В. Б. от гр. В. Т. против решението на Висшия адвокатски съвет от 19.11.2010 г., с което е оставена без уважение жалбата на адвокат В. Б. от Адвокатската колегия – В. Т., срещу решението на Адвокатския съвет – В. Т., от 6 октомври 2010 г., с което адвокат В. Б. се отписва от списъка на адвокатите в колегията.

В жалбата се сочи, че по изложени в жалба съображения и основания жалбоподателят поискал от Висшия адвокатски съвет да бъде отменено решението на Адвокатския съвет – В. Т., поради тежки процесуални пороци, които се съдържат в решението от 9.07.2010 г. на Висшия дисциплинарен съд по дисциплинарно дело № 10/2010 г., които го правят недействително; в атакуваното решение не са обсъждани наведените основания за незаконосъобразност на решението на Висшия дисциплинарен съд и само е посочено, че решението не подлежи на съдебен контрол предвид уредената в закона изчерпателност на основанията за съдебна намеса и липсата на възможност да се обсъждат евентуални пороци на влязлото в сила решение; Висшият адвокатски съвет не се е произнесъл по наведените в жалбата доводи за възобновяване на дисциплинарното производство като неотменимо право на всеки български гражданин на защита, когато са нарушени или застрашени негови права или законни интереси, както се прогласява в чл. 56 от Конституцията на Република България и както е прието в решение № 3 от 17.05.1994 г. по конституционно дело № 1/1994 г.; чл. 56 от Конституцията има непосредствено действие и е

средство за защита при нарушени или застрашени права или законни интереси; липсва правна забрана за подаване на молба с искане за възобновяване на дисциплинарни дела при наличие на законни основания, а след като ЗА не урежда ред за възобновяване на дисциплинарните дела, то с преpraщачата разпоредба на чл. 139, ал. 6 ЗА към НПК законодателят е предвидил процесуална възможност за защита в съответствие с чл. 56 от Конституцията, като без значение е систематичното място на разпоредбата според НПК, тъй като разпоредбата не препраща към прилагане на конкретна част или правила от процесуалния закон. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване по реда на глава XXXIII НПК дисциплинарното дело да се върне за ново разглеждане. В писмени бележки от жалбоподателя и от процесуалния му представител адвокат Ю. Д. се поддържат доводи за основателност на жалбата предвид липсата на възможност за атакуване на порочно решение на Висшия адвокатски съвет по какъвто и да е друг ред, освен чрез правилата на НПК, към който ЗА изрично препраща. Адвокат Ю. Д. изрично изтъква, че касационният съд може или директно да прецени законосъобразността на решението на дисциплинарният съд, или да възобнови дисциплинарното производство по чл. 420, ал. 2 НПК, тъй като заявените съображения за незаконосъобразността на решението на Висшия адвокатски съвет изцяло попадат в обхвата на предвидените основания за възобновяване в НПК, приложими и в дисциплинарното производство по ЗА по силата на препращачата норма на чл. 139, ал. 6 ЗА.

Ответникът Висш адвокатски съвет не представя отговор по жалбата. В съдебното заседание процесуалният представител на ответника сочи доводи за неоснователността на жалбата поради целеното заобикаляне на закона и недопустимост в частта ѝ, с която се иска отмяна на решението на Висшия дисциплинарен съд.

Жалбата е подадена в срока по чл. 7, ал. 5 ЗА.

С атакуваното решение Висшият адвокатски съвет оставил без уважение жалбата на В. Б. срещу решение на Адвокатския съвет – В. Т., от 6.10.2010 г., с което адвокат В. Б. се отписва от списъка на адвокатите в колегията. За да постанови този резултат, Висшият адвокатски съвет приел, че решението на Висшия дисциплинарен съд, с което на жалбоподателя е наложено наказание „лишаване от право да упражнява адвокатска професия за срок от 6 месеца“, считано от обнародването на решението в „Държавен вестник“, е влязло в сила и не подлежи на съдебен контрол предвид изрично учредената в закона изчерпателност на основанията за съдебна намеса; жалбоподателят сам е констатирал, че според чл. 22, ал. 1, т. 2 ЗА обжалваното решение е законосъобразно, защото задължението за отписване произтича от закона и адвокатският съвет е бил длъжен да извърши отписването; в това производство не може да се обсъждат евентуални пороци на влязлото в сила решение, което подлежи на изпълнение, и доводите на жалбоподателя са неотнормирани към разглежданото производство.

Относимите обстоятелства са следните.

По дисциплинарно дело № 10/2010 г. по описа на Висшия дисципли-

циплинарен съд са разгледани жалби на адвокат В. Б. и адвокат И. Н. – дисциплинарен обвинител при Адвокатската колегия – В. Т., срещу решение от 19.12.2009 г. по дисциплинарно дело № 2/2009 г. на Дисциплинарния съд при Адвокатската колегия – В. Т. Дисциплинарният съд отложил делото неколкократно по молба и във връзка с искания на жалбоподателя В. Б., като за последното заседание от 9.07.2010 г. призовката за жалбоподателя е получена на 30.06.2010 г. На 9.07.2010 г. жалбоподателят подал молба с искане делото да се прекрати поради изтекла давност. Висшият дисциплинарен съд дал ход на делото по същество и наложил на жалбоподателя наказанието „лишаване от право да упражнява адвокатска професия за срок от шест месеца“, считано от обнародването на решението в „Държавен вестник“. С решение по протокол № 12/6.10.2010 г. Адвокатският съвет – В. Т., на основание чл. 22, ал. 1, т. 3 ЗА въз основа на влязлото в сила решение на Висшия дисциплинарен съд отписал адвокат В. Б. от списъка на адвокатите в колегията за срок от 6 месеца. Жалбоподателят обжалвал това решение пред Висшия адвокатски съвет по съображения за допуснати от Висшия дисциплинарен съд особено тежки нарушения на процесуалните правила и материалния закон, изразили се в нередовно призоваване на жалбоподателя за последното заседание на съда, тъй като жалбоподателят не е имал възможност да получи призовката на посочената в съобщението дата, представянето по делото на документ с невярно съдържание – писмо от прокурор, послужило при формирането на убеждението на състав на Висшия дисциплинарен съд,

непроизнасянето на Висшия дисциплинарен съд по искането за прекратяване на дисциплинарното преследване поради изтекла давност, лична ангажираност на дисциплинарния обвинител, липсата на извършени дисциплинарни нарушения. Сочи се, че решението е незаконосъобразно и не може да поражда действие, защото законът е нарушен грубо и са нарушени и гражданските, и професионалните права на жалбоподателя, а в ЗА и НПК не е предвиден ред за прогласяване на недопустимост на актовете по дисциплинарни и наказателни дела. Иска се отмяна на обжалваното решение на адвокатския съвет.

Към настоящата жалба се представя писмо от 30.06.2010 г. до председателя на Висшия дисциплинарен съд от прокуратурата в гр. Г. О., с което се заявява, че преписка № 2227/2009 г. по описа на прокуратурата в гр. Г. О. не може да бъде представена, защото с обвинение за престъпление по чл. 286, ал. 1 НК против адвокат В. Б. делото е внесено с обвинителен акт в районния съд в гр. В. Т. за разглеждане. Представя се и съдебно удостоверение от 11.08.2010 г. на Районния съд – гр. В. Т., според което към датата на издаване на удостоверението в съда не е внесен обвинителен акт по прокурорска преписка № 2227/2009 г. и няма образувано производство от общ характер по описа на районния съд.

Жалбата е неоснователна.

Решенията на Висшия дисциплинарен съд като втора инстанция по жалбите срещу решения на дисциплинарните съдилища при адвокатските колегии по силата на закона не подлежат на съдебен контрол – чл. 130, ал. 2 ЗА. Предмет на обжалване в настоящото производ-

ство е решение на друг орган, а именно – на Висшия адвокатски съвет, във връзка с отписването на жалбоподателя от списъка на адвокатите в съответната колегия.

На първо място, не може да се възприеме тезата на жалбоподателя, че в разглеждания случай следва да се извърши преюдициална преценка за законосъобразността на решението на Висшия дисциплинарен съд, тъй като решенията на този вътрешен орган на адвокатурата по силата на закона не могат да бъдат ревизирани за тяхната законосъобразност от друга институция извън адвокатурата. В контекста на специалните правила, уреждащи правата и задълженията във връзка с упражняването на адвокатската професия, с присъединяването на правоспособния юрист към съответната общност се приемат и правилата за действие на особените юрисдикции на общността. По налагането на дисциплинарни наказания е предвидена двуинстанционна процедура именно в изпълнение на правилото на чл. 56 от Конституцията на Република България, поради което твърдението за празнота в закона за липса на право на жалба не може да бъде споделено.

В атакуваното решение, предвид предмета на разглеждания спор, Висшият адвокатски съвет основателно е приел, че доводите за евентуални пороци на влязлото в сила решение на Висшия дисциплинарен съд не могат да бъдат разглеждани поради влизането му в сила, както и поради изрично уредената в закона изчерпателност на основанията за съдебна намеса. Основателно е прието, че предприетото от адвокатската колегия действие е пряко следствие от правилото на чл. 22, ал. 1,

т. 2 ЗА, предвиждащо отписване от адвокатската колегия за срока на лишаването на жалбоподателя от правото му да упражнява адвокатска професия.

Както в жалбата пред Висшия адвокатски съвет, така и в настоящата жалба жалбоподателят посочва аргументи за прилагане на правилата на НПК, макар и в различна насока. В жалбата пред Върховния касационен съд се поддържа, че Висшият адвокатски съвет не се е произнесъл по наведените в жалбата доводи за възобновяване на дисциплинарното производство като неотменимо право на всеки български гражданин на защита, когато са нарушени или застрашени негови права или законни интереси, обвързано с чл. 56 от Конституцията на Република България и както е прието в решение № 3 от 17 май 1994 г. по конституционно дело № 1/1994 г., но всъщност жалбоподателят пред Висшия адвокатски съвет е искал прилагане на правилата на НПК във връзка с твърдението му за погасяване на дисциплинарното преследване поради изтекла давност. Независимо от тези обстоятелства Върховният касационен съд приема, че следва да се произнесе и по посочения довод с искане за прилагане на глава XXXIII на НПК.

Според правилото на чл. 139, ал. 6 ЗА в дисциплинарното производство се прилагат правилата на НПК, доколкото в самия закон не се съдържат други правила. От една страна, точният прочит на нормата води до извода, че ЗА не предвижда прилагане на всички правила на НПК. Изхождайки от телеологичното тълкуване на правилото, съобразено и със систематичното му тълкуване, следва да се заключи, че препращането към НПК е сторено с оглед по-

пълване на правилата само с оглед процедурата по налагане на дисциплинарните наказания, но не и към другите правни институти, предвидени в НПК. От друга страна, възобновяването на наказателните дела по глава XXXIII НПК касае само и единствено съдебни актове на наказателния съд, които са влезли в сила, освен другите групи изрично посочени съдебни актове на този съд. Това изчерпателно изброяване пречи да се приеме, че актовете на особени юрисдикции може да бъдат приравнявани на посочените съдебни актове, за да бъдат приложими разпоредбите за възобновяване на наказателните дела. Най-сетне, решението на Висшия дисциплинарен

съд е обосновано не единствено върху съответното нарушение в наказателноправен аспект (оправдателна присъда, невлязла в сила, е приложена от жалбоподателя към писмените му бележки за касационния съд), а основно на осъществено нарушение на адвокатската етика и морал във връзка с дискредитирането на съдебната система, функцията на съда и като цяло уронването на престижа на адвокатската професия.

В заключение следва да се отбележи, че жалбата е неоснователна и не са налице твърдените от жалбоподателя пороци на атакувания акт, поради което жалбата следва да се остави без уважение.